

千五之凰

ผู้เป็นหนึ่ง
ในใต้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว
5

峨眉
เอ้อเหมย
เจี้ยน
กิ่งเจวียน
แปล

คำนำ

ซูเพียนจื่อหนอซูเพียนจื่อ มีคนมาสารภาพรักทั้งทีก็ยิ่งต้องคิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบ นักอ่านอ่านถึงตรงนี้แล้วรู้สึกเห็นใจนางเหมือนกันหรือเปล่าคะ แต่ก็เข้าใจว่านางในนาม "หลิวเขียนหวง" นั้นทำอะไรต้องคิดมากกว่าผู้อื่นหลายสิบเท่า ทั้งเรื่องของสกุลซู สกุลหลิว เรื่องของภารกิจ เรื่องของหายหน้าวันสิ้นพิภพ และโดยเฉพาะเรื่องความรัก ก็ हमเราไม่รู้จริงๆ นี่คะว่าหากเจิ้งเฮ้อรู้ว่าหลิวเขียนหวงและซูเพียนจื่อเป็นคนคนเดียวกันแล้วเขาจะรับได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นมาติดตามมาร่วมลุ้นไปด้วยกันต่อเลยคะ

โดยในเล่มนี้จ้าววังมีความจำเป็นต้องพาศิษย์ของวังศาสตร์ไปร่วมรบในสนามรบเก่า ทั้งซูเพียนจื่อยังต้องดูแลเดี่ยวเสียเขียน ทั้งซูมาน่มา ยังมาปรากฏตัวในวังศาสตร์ด้วย ไม่รู้เลยคะว่าซูเพียนจื่อคนเดียวจะรับมือเรื่องทั้งหมดอย่างไรไหว แต่ฟ้าจะกลมดินจะทลายอย่างไรก็ยังมีฝ่ามือของเจิ้งเฮ้ออ๊ ไมสิ ฝ่ามือของฉินเฉย ปู่ฉินอวี และเจิ้งเฮ้ออ๊ยังไว้ให้ นางคงมิได้รับผลกระทบใดสักเท่าไรกรรมัง หากตอนนี้ นักอ่านอยากจะรู้แล้วว่าในสนามรบเก่าจะมีสิ่งใดรอศิษย์วังศาสตร์อยู่ ซูมาน่มา จะสร้างความยุ่งยากให้ซูเพียนจื่อหรือไม่ แล้วความลับเรื่องตัวตนที่แท้จริงของนาง จะยังปกปิดไว้ต่อไปได้หรือเปล่า ก็กระโดดขึ้นหลังฝูอ้วนอีกสักครา แล้วไปพบกับคำตอบเหล่านี้พร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

พอได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงนาง ชูเพียนจื่อก็ก้มหน้าดูไม้กล้ำพุดจา ขณะเดียวกันในสมองของเจิ้งเข้าอึกก็ผุดเงาร่างอันเลือนรางของสาวน้อยโฉมหน้าหมดจืดผู้หนึ่ง สิ่งประทับอยู่ในใจเขาลึกซึ้งที่สุดนอกจากเส้นผมยาวสีดำขลับของนางแล้วก็คือดวงตาคูโตที่เจียบแหลมมีชีวิตชีวา

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเขานึกถึงดวงตาคูนั้นจึงคิดถึงหลิวเซียนหวงที่อยู่ข้างกายอย่างห้ามไม่อยู่ เขาพลันพบว่าดวงตาของศิษย์น้องหญิงถึงกับลม้ายคล้ายชูเพียนจื่อไม่น้อย...

ชูเพียนจื่อกับหลิวเซียนหวง?

เจิ้งเข้าอึกสันตริษะ รู้สึกว่าตนเองคิดมากเกินไปแล้ว สัญลักษณ์สายโลหิตบนแขนของหลิวเซียนหวงเขาก็เคยเห็นมากับตาตนเอง นางจะไปเกี่ยวข้องกับชูเพียนจื่อได้อย่างไรกันเล่า

เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยใส่ใจสังเกตดวงตาของหญิงสาว บางทีดวงตาของหญิงสาวอาจคล้ายคลึงกันอยู่บ้างก็เป็นได้

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ สร้างชื่อเสียงมากมายที่วังศาสตร์ในนามของหลิวเขียนหวัง เป็นผู้นำการเผยแพร่ลัทธิเขียนใจประเสริฐ ทั้งยังมีสัตว์อสูรอยู่ได้อาณัติถึงสิบตัว
- * เดียวเสวี่ยเขียน บุตรสาวที่หายตัวไปของประมุขตระกูลนักฆ่า เป็นมือสังหารหมายเลขห้าสิบเอ็ด เข้าเรียนด้วยนามว่า 'เซวี่ยเขียน'
- * ทั้งเซ็งหยาง บรูซหนุ่มผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ผิวง่าย เครื่องหน้าอันลุ่มลึก นั้นแฝงซ่อนความองอาจสยบผู้คน ดุจคัสตอร์วาศะที่เพิ่งจะออกจากเตาหลอม
- * ปู่เงินอวี๋ โบทันฉาบด้วยท่าทีอันนิ่งสงบสูงส่งอยู่เสมอ ทั้งที่ความจริงนับว่าเป็นคนกะล่อนปลิ้นปล้อนผู้หนึ่ง หลิวเขียนหวังคือสตรีในดวงใจของเขา
- * เจ็งเฮ่าอี่ คุณชายรูปทองเนื้อทองอันดับหนึ่งบนดินแดนพันเมฆาไม่เคยให้ความสนใจสนใจสตรีคนใด เมื่อรู้ว่าตนเองมีใจให้หลิวเขียนหวังก็รีบแจ้งต่อปู่เงินอวี๋สหายรักทันที
- * ฉินฝ่าย ศิษย์คนโตของจ้าววัง อยู่ที่วังศาสตร์ในฐานะท่านครูผู้ช่วยวิทยุทธ์ บักรักหลิวเขียนหวังตั้งแต่แรกพบ
- * อวี่นซิงอิ่ง ผู้มีคุณสมบัติเป็นเลิศที่สุดในตระกูลเทวโอสถ รู้สีกว่าตนเองถูกเปรียบเทียบอยู่ภายใต้รัศมีอันเรืองรองของหลิวเขียนหวังอยู่เสมอ ทำให้เคียดแค้นอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก

ตระกูลเทวโอสถสกุลอวิน

สถานะ : ก้าวขึ้นมาเป็นตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะได้ไม่นาน
ที่ตั้ง : หุบเขาฉางซุน
บรรพชน : เซียนโอสถ
สัญลักษณ์สายโลหิต : ดิ่งโบราณสีแดง

ตระกูลขุนพลสวรรค์สกุลทั้ง

สถานะ : หนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ
ที่ตั้ง : ภูเขาร้อยพิภิต
บรรพชน : เซียนไร้โพธิ์ สมณานามเทพเจ้าแห่งการทหาร

ตระกูลนักฆ่าสกุลเดียว

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรม
บรรพชน : เซียนล้างสังหาร สมณานามเทพเจ้าแห่งการเข่นฆ่า
สัญลักษณ์สายโลหิต : มีดสั้นสีแดงเลือด

ตระกูลจอมโจรสกุลฉิน

สถานะ : หนึ่งในห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรม
บรรพชน : เซียนช่วงชิงฟ้า
สัญลักษณ์สายโลหิต : กระดุกสีดำสองท่อนขัดไขว้กัน

62

ในจดหมายที่หิ้วถั่วขอลาหยุดแทนซูเพียนจื่ออันมิได้ระบุแน่ชัดว่านางจะมาถึงวังศาสตร์วันใด บอกแต่เพียงว่านางจะมาถึงช้าหน่อย และไม่อาจเข้าร่วมการสอบวิชายุทธ์ได้ กระนั้นในฐานะศิษย์ดีเด่นเป็นเลิศผู้สร้างผลงานจำนวนมากอย่างไม่เคยปรากฏในวังศาสตร์ ย่อมไม่ทำให้เหล่าท่านครูเป็นกังวลว่าการลาหยุดของนางจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาตรงข้ามเมื่อได้ยืนยันว่านางเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณแล้ว เหล่าท่านครูต่างก็บอกให้นางรักษาชั้นพลังวัตรจนมันคงเต็มที่ค่อยกลับมาก็ไม่สายอย่าได้ใจร้อนเกินไปเป็นอันขาด

"ข้าจะพาเจ้าไปจัดการเรื่องรายงานตัวเข้าเรียนที่โถงทำการก่อน เจ้าอาจยังต้องทำข้อสอบเข้าเรียนด้วย เพียงแต่ข้าส่งสงสัยนัก หากเจ้าเข้าสอบตามขั้นตอนปกติ จะมีคุณสมบัติเข้าศึกษาในวังศาสตร์นี้หรือไม่" ซูเพียนจื่อเผชิญหน้าเดี่ยวเสวี่ยเยี่ยนโดยไม่อำพรางความดูแลคนที่ตน

มีต่ออีกฝ่ายแม้แต่บ่อย

"เรียนสิ่งเหล่านั้นไปมีประโยชน์อะไร ขอเพียงคลายอาคมก็กักกันบนร่างข้าออก ศิษย์ในวงศาสตร์นี้จะมีสักกี่คนที่สามารถเป็นคู่ต่อสู้ของข้า!" เดียวเสวี่ยเยียนแค้นเสียงอย่างเย็นชา

"พลังวัตรเจ้าอยู่ชั้นชำระไขกระดูกช่วงกลางถูกต้องหรือไม่ หากสู้กันซึ่งหน้าอย่างเป็นธรรม จำนวนศิษย์วงศาสตร์ที่ซัดเจ้าหมอบได้เฉพาะที่ข้ารู้จักก็ใช้มือเดียนับไม่พอแล้ว ดูหน้าอย่างเจ้าแม้แต่ตำราสักเล่มก็คงไม่เคยอ่านจบ ตกหลงเจ้ารู้หนังสือหรือไม่กันแน่" ชูเพียนจื่อจู่ถูกเดียวเสวี่ยเยียนอย่างแสนจะครบถ้วนรอบด้านในคราเดียว

"เจ้า...เจ้าน่ะสิที่ไม่รู้หนังสือ!" เดียวเสวี่ยเยียนเจอหน้าอีกฝ่ายที่ไร้อึดไม่ได้ต้องเดินผาง

สำหรับเดียวเสวี่ยเยียนแล้ว หลิวเซียนหวงก็คือรอยต่างพร้อมแต่มีใหญ่ นางไม่เพียงลอบสังหารล้มเหลวเป็นครั้งแรกในชีวิตเพราะอีกฝ่ายยังถูกอีกฝ่ายทำให้หมดสติตามใจชอบแล้วพาเร่ตะลอนไปทุกที่ราวสินค้า ข้าราชการยังต้องกลักรับสินลดตัววิงวอนให้อีกฝ่ายช่วยชีวิตอีก

เดียวเสวี่ยเยียนโตมาจนปานนี้ ความทุกข์ที่เคยได้รับยังมากกว่าผู้อื่นหลายชาติรวมกัน ทว่านางกลับไม่เคยถูกใครลดคุณค่าหยามหมิ่นถึงเพียงนี้มาก่อน

นางถึงขั้นสงสัยจริงๆ ว่าหลิวเซียนหวงนี้ใช่ดาวพิฆาตโดยกำเนิดของนางหรือไม่

ชูเพียนจื่อเผชิญหน้ากับอาการเดือดดาลของเดียวเสวี่ยเยียนด้วยรอยยิ้มที่แสนเหิมเกริม "คนทั้งวงศาสตร์ต่างรู้จักกันทั่ว ข้าสอบเข้า

ด้วยคะแนนเต็มถึงเจ็ดวิชา สี่วิชาหลักในปีการศึกษาแรกก็ล้วนได้คะแนนเต็ม ส่วนเจ้าน่ะ...แค่ใคร่ครวญให้ดีว่าจะเรียนอะไรสักอย่างเป็นวิชาหลักให้ กล่อมแกล้มสอบผ่านได้ก็พอแล้ว เก็บเจ้าไว้ข้างกายข้างทำให้ข้าชายหน้า ยิ่งนั๊ก แฮ้อ..."

เตียวเสวี่ยเยียนโกรธจนสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง ทว่าสิ่งที่ซู่เฟียนจื่อพูด กัดันเป็นความจริงเสียนี่

"ก็แค่สอบได้คะแนนเต็มไม่กี่วิชามิใช่หรือ มีอะไรยากกันเล่า" นาง พุดด้วยเสียงคั่งแค้น

"คุณวีกีย่อมไม่มีอะไรยากนะสิ" ซู่เฟียนจื่อตอบพร้อมรอยยิ้มละไม เตียวเสวี่ยเยียนเขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน นางตัดสินใจแล้ว นางจะต้อง ทำให้สตรีจอมเสแสร้งที่น่าชิงชังนี้ได้เห็นดี! จะต้องทำให้จงได้!

การรายงานตัวเข้าเรียนราบรื่นดียิ่ง โดยเฉพาะจ้าววังเขียนสารสั่งการ มาเองกับมือ และยังมีศิษย์ดีเด่นคนดังของวังศาสตร์อย่างหลิวเขียนหวง เป็นผู้พามา แม้เตียวเสวี่ยเยียนมีสีหน้าดำทะมึนตลอดกระบวนการ แต่ สุดท้ายก็ไม่ได้สร้างความเสียหายใดๆ นอกจากมารยาทบกพร่องไปหน่อย แล้ว โดยรวมก็นับว่าปกติธรรมดา

ตอนที่รู้ว่าเตียวเสวี่ยเยียนสามารถทดสอบเข้าเป็นกรณีพิเศษ ซู่เฟียนจื่อทำเพียงคลี่ขม้น้อยๆ กล่าวขอบคุณท่านครุฑผู้ดูแลการรายงานตัวของศิษย์ใหม่ นางไม่เคยเหลือบแลเตียวเสวี่ยเยียนแม้เพียงหางตา ทว่าเตียวเสวี่ยเยียนกลับรู้สึกได้อย่างลึกล้ำว่าตนเองถูกดูแลอีกครั้ง แล้ว

ท่านครุฑมองศิษย์ใหม่ที่จ้าววังเอ่ยถึงมาในสารว่าต้อง 'ดูแลเป็นพิเศษ'

พอเห็นนางมีรูปโฉมงดงาม ทว่าแววอิมคริมตุร้ายเก๋โอนโบน้า เขาก็อดไม่ได้ต้องเบือนหน้าไปหาซูเฟียนจื่อซึ่งเห็นชัดว่าพูดคุยง่ายกว่ามาก "อีกไม่กี่วันก็จะเริ่มเรียนอย่างเป็นทางการแล้ว รีบกำหนดวิชาที่นางจะเลือกเป็นวิชาหลักกับวิชาการรอง แล้วรายงานมาให้ข้าเร็วหน่อยก็จะเป็นการดี"

"เจ้าคะ ข้าเข้าใจแล้ว" ซูเฟียนจื่อสรวบสายตาที่เปี่ยมด้วยความเห็นใจของท่านครุม่ออย่างสงบ

ท่านครุม่อและเหล่าผู้อาวุโสของวังศาสตร์ล้วนรู้ว่าตอนนี้หลิวเซียนหวงคือ 'ผู้ปกครองชั่วคราว' ของสำนักน้อยเจ้าปัญหาที่ใช้ชื่อปลอมว่า 'เซวียเอี้ยน' ภูมิหลังของแม่กาน้อยผู้นี้ท่านครุม่อไม่ค่อยรู้จัก ทว่านานปีมานี้เขาพบเจตិษย์มามากมาย เพียงมองสีหน้าของเซวียเอี้ยนปราดเดียว เขาก็รู้แล้วว่านางยุ่งยากยิ่ง

คงมีแต่ศิษย์ที่ดั่งงามอย่างหลิวเซียนหวงที่จะยอมรับช่วงดูแลเผื่อกร้อนลวกมือพรรคนี้ ช่างลำบากนางแล้วจริงๆ

ท่านครุม่อลอบทอดถอนใจแทนหลิวเซียนหวง โดยเฉพาะเมื่อได้ยินว่าเซวียเอี้ยนต้องพำนักอยู่ที่เรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ด้วย เขาก็ยิ่งรู้สึกลำบากใจแทนนาง

หลังจากช่วยรายงานตัวแทนเดียวเสวียเอี้ยนครบทุกชั้นตอนแล้ว ซูเฟียนจื่อก็เตรียมจะพาอีกฝ่ายจากไป ตอนนี้เองพลันมีเงาคนรูปร่างที่หน้าประตู่โถงพอดี จากนั้นทั้งเชิงหยางก็เดินก้าวอาดๆ เข้ามา เส้นผมของเขาซึ่งยาวจรดเอวเช่นเดียวกับซูเฟียนจื่อเปล่งประกายเจิดจ้าได้แสงตะวัน

ทั้งเซ็งหยางมีรูปร่างสูงสง่ากำยำ หลังเลื้อนสู้ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ก็ยิ่งดูมีพลังอำนาจกว่าเดิม เพียงเขายืนสบายๆ ก็ทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกยำเกรง ราวเมฆฉิมพูนหน้าขุนเขาอันตระหง่านง้ำ

"เขาเป็นใคร" เดียวเสวี่ยเยียนเห็นทั้งเซ็งหยางอายุไม่มาก แต่กลับมีพลังวัตรชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลางแล้ว ในใจนางก็พลันบอกรสชาติไม่ถูกอยู่บ้าง

ก่อนหน้านี้ซูเพียนจื่อบอกนางว่าในวังศาสตร์มีศิษย์หลายคนเก่งกาจกว่านาง นางยังรู้สึกไม่ยอมรับ นึกไม่ถึงว่าไม่ทันไรก็ได้พบชายหนุ่มท่าทางองอาจที่อายุโตกว่านางไม่มากนัก ทว่าพลังวัตรกลับเหนือกว่านางอย่างเห็นได้ชัดถึงเพียงนี้

ซูเพียนจื่อผงกศีรษะให้ทั้งเซ็งหยางพลางเอ่ยทักทาย "ศิษย์พี่ทั้ง"

ทั้งเซ็งหยางมองนางด้วยสีหน้าอันแสนเย็นชา ถึงขั้นไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไร "ศิษย์น้องหลิว เรื่องที่บรรดาสัตว์อสูรแห่งทิวเขาของโซ่วกั๊นแก่งตระกูลเทวโอสถเกี่ยวข้องกับเจ้าหรือไม่"

ซูเพียนจื่อนึกไม่ถึงว่าเขาจะเป็นคนตรงเพียงนี้ นี่นับว่าเขาระบายโทสะแทนนางในดวงใจอยู่สินะ

แต่ไรมาซูเพียนจื่อก็ไม่ใช่คนที่เอาใบหน้าร้อนๆ ไปแสบกันเย็นๆ ของผู้อื่น เดิมทีความประทับใจที่นางมีต่อทั้งเซ็งหยางนั้นไม่เลว แต่ในเมื่อผู้อื่นต้องการแตกหักกับนางเพื่อออกันชิงชิง นางก็ไม่มื่ออะไรต้องพูดให้มากความอีก

"ระหว่างสัตว์อสูรแห่งทิวเขาของโซ่วกั๊นกับตระกูลเทวโอสถเกิดเรื่องอะไรขึ้น ศิษย์พี่ทั้งควรไปตามผู้เกี่ยวข้องจะดีกว่า" รอยยิ้มตามมารยาท

ของซูเพียนจื่อถูกเก็บไป สีหน้านางยังเป็นเยียบกว่าทั้งเชิงหยางเสี่ยอีก ภาพจำที่เขามือต่อนางมาตลอดคือสตรีผู้อ่อนโยนดีงามและฉลาดรอบคอบ นึกไม่ถึงว่านางจะไม่เกรงใจกันเช่นนี้ อันที่จริงเขาเพิ่งโพล่งประโยคเมื่อครู่ออกจากปากก็สำนึกเสียใจแล้ว ทว่าท่าทีเช่นนี้ของนางย่อมกระตุ้นโทสะของเขา

"ต่อไปนี้ไม่ใช่เจ้า แต่ในเมื่อเจ้ารู้อยู่ว่าต้องมั่งกรผู้เผ่าหาเรื่องโดยไร้เหตุผลครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุใดเจ้าจึงไม่ห้ามปรามบ้าง"

"เหตุใดข้าต้องห้ามปรามด้วย แล้วข้าถือสิทธิ์อะไรไปห้ามปรามได้ ข้าช่วยอ่องมั่งกรผู้เผ่าเยียวยาโรคเก่า อีกฝ่ายก็รักษาคำมั่นควบคุมสัตว์อสูรบนทิวเขาไม่ให้อุกรานแคว้นหวงเกออีก ตลอดจนอนุญาตให้คนตระกูลแพทย์ของข้าขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพร ต่อไปให้มีหนี้น้ำใจอันใดก็สะสางไม่ติดค้างกันแล้ว อีกอย่างข้ากับตระกูลเทวโอสถมีความสัมพันธ์เป็นเช่นไร ข้ามีความจำเป็นต้องยุ่มย่ามไปถึงบนศีรษะของพวกเขาด้วยหรือ" ซูเพียนจื่อเอ่ยอย่างเย็นชา

แม้ทั้งเชิงหยางน่าจะไม่รู้เรื่องทีอวินชิงอิงกับคนตระกูลเทวโอสถแอบติดต่อกันอยู่ยอติพิฆาตมากำจัดนาง ทว่านานปีมานี้ตระกูลเทวโอสถปฏิบัติต่อตระกูลแพทย์เช่นไร นางไม่เชื่อว่าทั้งเชิงหยางจะไม่รู้ลึกู้ส่าเลยสักนิด

ตระกูลเทวโอสถถูกเล่นงาน เขาจะออกหน้าเพื่อนางในดวงใจก็ไม่ใช่ปัญหา ทว่าพอเผลอมาถึง เขากลับต่อว่าสงสัยในตัวนาง แม้ข้อสงสัยของเขาจะไม่ผิดก็ตามที หน้าข้ายังคิดว่าตระกูลแพทย์ของนางมีหน้าที่ต้องช่วยเหลือผู้อื่นนั้น สมอของเขาคงนำเข้าไปแล้วกระมัง

ทั้งเชิงหยางถูกชู่เฟียนจื่อพูดเชือดเฉือนจนยังไม่โกรธา "พวกเจ้าบาดหมางกับตระกูลเทวโอสถก็คลี่คลายกันเองระหว่างสองตระกูลสิ เหตุใดต้องเดือดร้อนไปถึงชาวบ้านสามัญของแคว้นเยียนเยวี่ด้วย หลายวันมานี้สี่ตัวอสูรแห่งทิวเขาขวงโช่วโจมตีสวนโอสถในเขตแคว้นเยียนเยวี่อย่างต่อเนื่อง ทำให้ชาวบ้านไม่มากนักที่ยังชีพด้วยการปลูกสมุนไพรต้องสูญเสียที่อยู่ที่ทำกิน เจ็บตายกันสาหัส เจ้ารู้บ้างหรือไม่"

"ข้าไม่รู้จริงๆ" ชู่เฟียนจื่อนึกไม่ถึงสักนิดว่า 'สู้กันแล้ว' ที่เจ้าสองเอ่ยถึงนั้นรุนแรงเพียงนี้ เพียงแต่นางก็ไม่ได้ใจดีเป็นแม่พระผู้เวทนาสรรพชีวิตจริงๆ สักหน่อย ถึงจะไปห่วงใยเหล่าชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ที่ตนไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า

แน่นอนว่า...นางย่อมไม่เผยความคิดเช่นนี้ออกมา

"หากศิษย์ที่ทั้งต้องการตำหนิ ท่านก็ตำหนิผิดคนแล้ว ข้าไม่มีฝีมือไปบงการอ่องมังกรผู้เฒ่าให้กลั่นแกล้งตระกูลเทวโอสถได้หรอก แทนที่ศิษย์จะมาตำหนิข้าอย่างไรเหตุผลอยู่ที่นี้ มีผู้ส่งคนไปช่วยจัดหาที่อยู่ให้ชาวบ้านที่พลอยฟ้าพลอยฝนโดยใช้เหตุเหล่านั้น รวมทั้งเร่งรัดให้ตระกูลเทวโอสถสะสางเรื่องบาดหมางกับทิวเขาขวงโช่วโดยเร็วจะเกิดประโยชน์จริงมากกว่า" จบคำชู่เฟียนจื่อก็พาเตียวเสวี่เยียนเดินก้าวยาวจากไปโดยไม่ไยดีทั้งเชิงหยางอีก

"นึกไม่ถึงว่ายังมีคนซังน้ำหน้าเจ้าเอ๋ยงนี้ด้วย ฮ่าๆ!" เสียงหัวเราะของเตียวเสวี่เยียนเบิกบานใจยิ่งนัก

"เจ้าเองก็รู้สึกว่าคุณคนน่าจะชอบข้า ถึงจะเป็นเรื่องปกติสินะ" คำตอบของชู่เฟียนจื่อทำให้เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายชะงักก็กัไปทันใด

"หน้าไม่อาย เจ้านี้กว่าตนเองเป็นใครกัน" เดียวเสวี่ยเยียนแค้นเสียงใส่
ก็นั่นนะสิ! นางไม่ใช่แก้วแหวนเงินทองสักหน่อย จะเป็นที่ชื่นชอบ
ของทุกคนได้อย่างไรกันเล่า แต่ต่อให้เป็นแก้วแหวนเงินทอง บนดินแดน
พันเมฆาก็ไม่เป็นที่นิยมเท่าเงินตราของเหล่าผู้ฝึกวิชายุทธ์อย่างลูกกลอน
ชำระกายกับลูกกลอนหลอมกระดูกอยู่ดี

ซูเฟียนจื่อยิ้มขันนางกับทั้งเชิงหยางมีไมตรีผิวเผินแค่เพียงผงคีรีระ
ทักทายกัน ในเมื่อเขาสามารถวิ่งโร่มาชวนนางทะเลาะอย่างไรสาระเพื่อ
อวีนชิงอิ่ง นางก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจอะไรกับเขานัก

"เซี่ยนหวง!"

พอซูเฟียนจื่อเงยหน้ามองก็เห็นปูเจินอวี่สาวเท้าจับๆ ตรงมาอย่าง
หาได้ยาก

แต่โรมาอาทักปฏิกิริยาของปูเจินอวี่ล้วนไม่เร็วไม่ช้า สุภาพสง่างาม
เป็นอย่างยิ่ง ท่าทางพรวดพราดอย่างการสาวเท้าจับๆ เช่นนี้พบเห็น
บนตัวเขาได้น้อยนัก นี่เกิดเรื่องใหญ่สะท้านฟ้าสะเทือนดินอะไรขึ้นหรือ

ปูเจินอวี่เดินร้อมมาถึงตรงหน้าซูเฟียนจื่อ เห็นสีหน้าของนางไม่เดือดเนื้อ
ร้อนใจ เขาค่อยกล่าวอย่างโล่งอก "ข้าได้ยินว่าเจ้ากลับมาแล้ว คาดว่าเจ้า
คงไปที่โง่งทำการ เผอิญข้าได้ยินคนสกุสทั้งพูดว่าทั้งเชิงหยางกำลังไป
ที่นั่นเช่นกัน เขาไม่ได้ก่อความยุ่งยากให้เจ้ากระมัง"

น้ำเสียงของปูเจินอวี่เทียบเถี่ยผ่นคล้ายเช่นที่เคยเป็น ทว่าซูเฟียนจื่อ
สัมผัสได้ถึงความห่วงใยที่ซ่อนอยู่ในนั้น เขารีบรุดมาหานางเช่นนี้ เพราะ
กลัวว่าทั้งเชิงหยางจะกลั่นแกล้งนางอย่างนั้นหรือ

"เมื่อครู่เขามาหาข้าจริงๆ แต่ถูกข้าตอกหน้ากลับไปแล้ว ตอนนี่คนที่

ทุกชีใจน่าจะเป็นเขามากกว่า" ชูเพียนจื่อขยิบตาเอ่ยปนยิ้ม

ปูเจินอวี่พลุลมหายใจอย่างโล่งอกเต็มที่ ตอนนั้นเขาค่อยสังเกตเห็น
เดี่ยวเสวี่เยียนที่อยู่ข้างกายนาง เบื้องหน้าสายตาของเขาจึงสว่างสดใส
ทันใด

หญิงงามนี่นา!

แม้เปรียบกับศิษย์น้องเซียนหวงแล้วจะด้อยไปหน่อยก็ตามที

น่าเสียดายสีหน้าของหญิงงามตัวน้อยนี้ไม่ค่อยเป็นมิตรนัก พิจารณา
อย่างละเอียดแล้วสรุปได้ว่าเป็นอาการของพวกที่หวาดระแวง ระวัง
ป้องกันไม่เลิกรา

ปูเจินอวี่คือผู้ซึ่งการขาวจับใจที่สุดคนหนึ่งในวงศาสตร์ ในกลุ่ม
ผู้อาวุโสวงศาสตร์ก็มีคนสกุลปู้รวมอยู่ด้วย ดังนั้นฐานะปลอมของ
เดี่ยวเสวี่เยียนอาจหลอกผู้อื่นได้ ทว่าไม่ใช่กับเขา

เขาเพียงกลั่นกรองจากการแสดงออก พลังวัตร และอายุของ
หญิงงามตัวน้อยนี้อยู่ในใจไม่ช้าก็เดาฐานะของนางออกแล้ว ทว่าใบหน้า
ของเขายังคงเรียบเฉย ไม่ได้เผยอะไรมากนัก

ชูเพียนจื่อแนะนำคร่าวๆ ให้สองฝ่ายได้รู้จักกัน "ศิษย์น้องเซวี่เยียน...
นี่คือศิษย์ที่ปูเจินอวี่แห่งตระกูลเทพพยากรณ์ ศิษย์ที่ปู...ศิษย์น้องเซวี่เยียน
คือศิษย์ใหม่ที่เพิ่งจะมารายงานตัววันนี้"

"สบายดีหรือศิษย์น้องเซวี่เยียน พวกเราเคยพบกันมาก่อนสินะ" ปูเจินอวี่
ผงกศีรษะเป็นการทักทายตามมารยาท ประโยคคำถามของเขาใช้น้ำเสียง
ที่ยืนยันหนักแน่น ทั้งไม่ได้ใส่ใจอาการสะดุ้งเฮือกตุ้กตุ้กเข็มตำของ
เดี่ยวเสวี่เยียนแต่อย่างใด

เป้าหมายของเขาคืออยู่ที่ศิษย์น้องเขียนหวง เขาหมายจะชุบชีวิตเด็กน้อย สกอลเดี่ยวให้อยู่หมัด หากทำให้เด็กนี้สงบเสงี่ยมเป็นมนุษย์สองหนอยู่ ด้านข้างได้ยิ่งดีที่สุด

เดี่ยวเสวี่ยเขียนเบิกตาจ้องปูเจินอวี่ สภาพจิตใจนางเสียสมดุล อย่างรุนแรง ซ้ำก๊วเกรงเขาขึ้นมาตึงตัว

มีศิษย์วิทยาศาสตร์อยู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณอีกคนแล้ว ทั้งดูจากอายุ ก็ใกล้เคียงกับทั้งเซ็งหยางอะไรนั่น ถึงชั้นอ่อนกว่าหน้อยด้วยซ้ำ! เมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้า ปูเจินอวี่คนนี่เพิ่งจะอยู่ชั้นชำระไขกระดูกช่วงปลาย ซัดๆ บัดนี้ถึงกับเลื่อนมาชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงกลางแล้วเช่นกัน ความเร็วในการเลื่อนชั้นเช่นนี้ทำให้ผู้อื่นริษยาแทบคลั่งอยู่แล้ว!

นางพลันนึกถึงสิ่งที่หลิวเขียนหวงว่าไว้...ปูเจินอวี่คนนี้ก็คือผู้ที่ 'ทำนายได้' ว่านางกับหมายเลขสามคือมือสังหารที่จะทำร้ายหลิวเขียนหวง บุคคลที่น่ากลัวเยี่ยงนี้ ในใจนางจะไม่เกิดความตื่นกลัวได้อย่างไรกัน

เปรียบกับเรื่องที่เรามองออกว่านางคือหมายเลขห้าสิบเอ็ด สิ่งที่น่าง พบเจอก่อนหน้านี้ก็ไม่จำเป็นเรื่องน่าประหลาดใจเท่าใดแล้ว

ผู้อื่นให้เกียรติเข้ามาหนึ่งจ้อ ซ้ำให้เกียรติผู้อื่นคืนหนึ่งจ้อ แต่ไรมา ชูเพียนจื่อล้วนเป็นคนเช่นนี้ แม้เมื่อก่อนปูเจินอวี่เคยใช้โฉมหน้าของ ผู้วิเศษกำมะลอมาต้มตุ๋นนาง แต่เขาก็ไม่ได้ประสงคร้าย ทั้งนับว่าเคย ช่วยชีวิตและช่วยงานนางด้วย ครั่งนี้เขายังเป็นฝ่ายรีบมาแจ้งข่าวให้นาง กลัวว่านางจะถูกทั้งเซ็งหยางกลั่นแกล้ง นับว่าเขาดีต่อนางไม่เลวทีเดียว

"ยังไม่ได้แสดงความยินดีกับศิษย์พี่ปูที่เลื่อนชั้นเลย" ชูเพียนจื่อ ทางหนึ่งคลี่ยิ้มโอภาปราศรัยกับปูเจินอวี่ อีกทางหนึ่งก็เดินมุ่งสู่ทิศตะวันออก

ไปยังเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์พร้อมกับเขา เตียวเสี่ยวเยียน และฝูอวี่น
 "ยินดีกับเจ้าเช่นกัน ศิษย์น้องเขียนหงก็เลื่อนชั้นแล้วมิใช่หรือ ข้า
 กลับถึงเกาะเดือนเพ็ญก่อนเจ้าเพียงวันเดียว ได้ยินว่าศิษย์น้องเลื่อนชั้น
 ไม่ทันไรก็ไปเยี่ยมวาโรคเก่าให้อ่องมังกรผู้เฒ่าแห่งทิวเขาของโช้วเสี่ยวแล้ว
 คงไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเจ้ากระมัง" ปู่เฉินอวี่มีถ้อยคำอัดแน่น
 เต็มท้อง ใครจะบอกศิษย์น้องเขียนหง แต่จิตใจที่มีเตียวเสี่ยวเยียน
 อยู่ด้านข้าง เขาจึงได้แต่รักษาภาพลักษณ์ไว้ เพียงพูดถ้อยคำตามมารยาท
 กับนางอย่างไม่มีริบไม้อ่อน

เมื่อนึกว่า 'ตัวภาระ' ผู้นี้จะต้องตามติดอยู่ข้างกายนางในดวงใจ
 ต่อไปอีกพักใหญ่ ปู่เฉินอวี่ก็รู้สึกหงุดหงิดแทบแย่

วันนั้นศิษย์น้องเขียนหงได้ยินเนื้อความที่เขาวิวาทกับจินฝ่ายแล้ว
 น่ากลัวว่าต่อให้นางยังไม่รู้จักธาตุแท้ของเขาทั้งหมด ก็คงรู้แล้วว่าเขา
 ไม่ได้มีความเป็น 'เทพเขียน' ดังเช่นเปลือกนอก หลังจากนางได้ผ่อนคลาย
 จิตใจในช่วงวันหยุดยาวที่ผ่านมา เดิมที่เขาตั้งใจจะรุกเกี่ยวนางเต็มรูปแบบ
 โดยให้นางได้รู้จักเขาเสียใหม่อย่างที่แจ้งเข้าอึ้งเคยแนะนำ แต่นึกไม่ถึงว่า
 ข้างกายนางดันมีตัวยุ่งยากเยี่ยงนี้เพิ่มมาเสียได้ ข้างน่าปวดหัวยิ่งนัก

ทั้งหมดต้องโทษเจ้าจินฝ่ายที่สมควรตายนั้น เจ้านั้นเป็นคนยัดเยียด
 เด็กน้อยตระกูลนักฆาตมาให้ศิษย์น้องเขียนหง!

ข้าขอสาปแช่งให้เจ้านั้นเลื่อนชั้นล้มเหลว!

ส่วนลึกในใจปู่เฉินอวี่ส่งคำทักทายอันอำมหิตชั่วร้ายไปถึงจินฝ่าย
 ทั้งโคตรเหง้า ในขณะที่เปลือกนอกรยังสนทนากับซุ่เพียนจื่อด้วยอิริยาบถ
 อันสูงส่งสง่างาม

อันที่จริงหากเอ่ยถึงช่วงเวลาเลื่อนชั้น ทั้งเจิ้งเฮ้ออ๊ี้ ปูเจินอวี่ และ หังเซิ่งหยางล้วนไล่เลี่ยกัน กล่าวคือข้ากว่าซู่เฟียนจื่ออยู่พักหนึ่ง ราวช่วงที่ นางอ้อลาทิวเขาของโง้วมาแล้ว พวกเขาถึงเลื่อนชั้นสำเร็จจุล่ง ส่วน จินเฉียนนั้นจวบจนบัดนี้ก็ยังคงกักตนอยู่

เมื่อเจิ้งเฮ้ออ๊ี้เลื่อนไปชั้นเหนือสามัญู จินเฉียนยอมเปลี่ยนจาก อันดับสองขึ้นเป็นอันดับหนึ่งของการทำเนียบชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ทว่า อันดับหนึ่งนี้จินเฉียนคงไม่รู้สึกดีใจเท่าไรนัก

เนื่องจากหลังเลื่อนชั้นบุรุษทั้งสามล้วนต้องการเวลาสำหรับรักษา ชั้นพลังวัตรให้มั่นคง ดังนั้นในการสอบวิชายุทธ์รอบก่อนเปิดเรียนพวกเขา จึงขาดสอบกันถ้วนหน้า จนกระทั่งตอนนี้เจิ้งเฮ้ออ๊ี้ก็ยังกลับมาไม่ถึง เกาะเดือนเพ็ญด้วยซ้ำไป

ผิดกับซู่เฟียนจื่อที่แทบจะเป็นการหลับยาวงีบเดียวก็เลื่อนชั้นเสร็จ อย่างราบรื่น ทั้งดูเหมือนไม่มีปัญหาที่จะต้องรักษาชั้นพลังวัตรให้มั่นคง เหมือนคนอื่นๆ เพียงคิดมาถึงตรงนี้ก็ทำให้นางวางหน้าไม่สนิท อดไม่ได้ ต้องลอบยกมือขึ้นซับเหงื่อ

วัตถุประสงค์ที่ประจำตระกูลนางมิใช่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรแค่ระดับ ธรรมดาๆ วิธีฝึกปรือของผู้ถือครองไร่นามแม่พิลึกพิลั่น ทว่าอุปสรรค ภัยอันตรายที่ต้องเผชิญกลับมีน้อยกว่าผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วๆ ไปมากมายนัก

นอกจากเดี่ยวเสียเยียน ที่เลื่อนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ก็ยังมีสมาชิกใหม่ มาเพิ่มอีกสามคน ทั้งหมดล้วนเป็นบุตรหลานสกุลหลิวที่สอบเข้าวังศาสตร์ มาในปีนี้ ส่วนบำชุนมารดาของซุนงั้นหายตึกกลับไปอยู่ที่หมู่บ้านฝั่งตะวันตก ตามเดิมแล้ว ตอนนี้นางก็เป็น 'แม่ทัพใหญ่' ที่ช่วยซู่เฟียนจื่อเผยแผ่ลัทธิติ

อีกแรงหนึ่ง

ป่าซุฟ้านักอยู่กับซุเพียนจื่อมาเกินกว่าครึ่งปี ย่อม 'ถูกพิษ' เกาะกินอย่างลึกซึ้ง จึงเผยแผ่ลัทธิอย่างสุดจิตสุดใจยิ่งกว่าซุทงเสี่ยอีก ประกอบกับป่าซุเป็นคนธรรมดาที่ถือกำเนิดและเติบโตใหญ่บนดินแดนนี้ ความเข้าใจที่มีต่อชาวบ้านผู้ยากไร้จึงลึกซึ้งยิ่งกว่าพวกซุเพียนจื่อ ยามเผยแผ่ลัทธิในแวดวงสูงป่าน้ำอาทังหลาย ไม่ว่าป่าซุจะมุ่งหน้าไปที่ใดจึงแทบไม่เคยแพ้พ่าย

นอกจากนี้ป่าซุก็ไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องผีภพสังขารหรือทงตำรา ใจกายทั้งหมดจึงอุทิศทุ่มเทให้การเผยแผ่คำสอนของเซียนในใจประเสริฐ เหตุที่พลังวัตรของซุเพียนจื่อเพิ่มพูนรวดเร็วได้เช่นนี้ ป่าซุก็มีคุณงามความชอบมิใช่น้อย

หลิวถัวเห็นว่าในวังศาสตร์มีบุตรหลานสกุลหลิวเพิ่มมากขึ้น จึงจ้างหญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่งมาช่วยทำอาหารและงานฉีปาละแทนพวกเขา เรือนพักที่เคยว่างโหวงไปบ้างจึงพลันมีชีวิตชีวาขึ้นไม่น้อย

หลังจากซุเพียนจื่อจัดแจงทุกสิ่งเรียบร้อยแล้ว เตรียมจะไปหาพวกซุป้ออวีนกับซุเนจึ้น ซุป้ออวีนก็เป็นฝ่ายมาหานางถึงเรือนพักก่อนอย่างคาดไม่ถึง ข้ามาพร้อมกับสีหน้าที่หนักอึ้งอยู่บ้าง

ในเรือนพักมีผู้คนมากเกินไป ซุเพียนจื่อจึงพาเขาเดินเล่นไปจนถึงริมทะเลสาบ เมื่อแน่ใจว่ารอบด้านปลอดภัย นางถึงได้เอ่ยปากสอบถาม "ท่านเป็นอะไรไป เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

ซุป้ออวีนมองนางพลางถอนใจตอบ "ซุม่่านม่่านสอบเข้าเป็นศิษย์ใหม่ของวังศาสตร์ในปีนี้ด้วย"

ศิษย์ที่มาสมัครสอบทุกปีล้วนมีจำนวนมาก จึงต้องทยอยสอบกัน เป็นกลุ่มๆ สองสามวันนี่ก็คือช่วงสุดท้ายของการสอบ ทว่าซูมานมานั้น มาตั้งแต่วังศาสตร์เพิ่งเริ่มต้นการสอบเข้าแล้ว เห็นที่ว่าหมายมั่นปั้นมือ มาอย่างเต็มที่

ซูเพียนจื่อขมวดหัวคิ้วมุ่น นางเข้าใจกระจ่างแทบจะในทันที... ซูมานมานก็พุ่งเข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ เช่นกัน

นี่นับเป็นเรื่องที่ยูงยากจริงๆ เสียด้วย

ซูเพียนจื่อเข้ามาอยู่ในวังศาสตร์ได้ครั้งก่อนปีแล้ว เหตุที่ตลอดมา ยังไม่ลงมือช่วงชิงวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์สามชิ้นนั้น ข้อแรกเป็นเพราะนางไม่ยาก เปิดเผยฐานะ ซึ่งจะทำให้ตระกูลแพทย์ต้องพลอยเดือดร้อน ข้อสอง เป็นเพราะนางมั่นใจว่าจะไม่มีใครอื่นในตระกูลสืบแปดมงกุฎลงมือ สำเร็จ

อีกอย่าง... ว่ากันถึงที่สุดแล้วส่วนลึกในใจนางก็ไม่ยินดีที่จะหลอกลวง เจ้เจ้าอื่กับทั้งเชิงหยาง

วัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ประจำตระกูลมีคุณค่าสำคัญกับพวกเขามากเพียงใด หากนางหลอกเอาวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของพวกเขาไป ทั้งสองคนก็ต้องกลายเป็น คนบาปของวงศ์ตระกูล พวกเขาจะต้องแบกรับผลร้ายอันใดก็สุดจะ คาดเดา

ยิ่งไปกว่านั้นด้วยพลังฝีมือของเจ้เจ้าอื่กับทั้งเชิงหยาง ต่อให้นาง อยากครอบครองวัตถุประสงค์ดีสิทธิ์ของพวกเขาก็ไม่ง่ายตายเพียงนั้น

ของทั้งเชิงหยางยังพอทำเนา แต่กับมงกุฎเพียงธรรมนางคาดว่า

แม้กระทั่งกำไรและเงินตราก็คงไม่อาจสยบมันได้ อีกทั้งมงกุฎที่ยิ่งธรรม
ก็รับแจ้งเสาอู่เป็นเจ้าของแล้ว คิดจะนำมันไปจากข้างกายเขาโดยไม่ถูก
พบเห็นย่อมยากเสียยิ่งกว่าไต่ขึ้นสวรรค์

ตามแผนเดิมของนางคือจะหาจังหวะเหมาะๆ จัดการกับอ้วนชิงชิง
แล้วนำศิลาร้อยสมุนไพรมะพร้าวของอีกฝ่ายมาแก้ขัด ไหนๆ เดิมทีศิลาร้อยสมุนไพรมะ
พร้าวก็เป็นของเซียนแพทย์ นางนำกลับมาก็นับว่าวัตถุคืนสู่เจ้าของเดิม จิตใจ
จึงไม่มีแรงกดดันใดๆ

อีกอย่างภารกิจที่ท่านปู่ชู่ถึงหยวนมอบหมายแก่นางก็ไม่ได้พูดชัด
ว่าจำเป็นต้องหลอกเอาวัตถุศักดิ์สิทธิ์มาอยู่ในมือให้ครบทั้งสามชิ้น ดังนั้น
มีศิลาร้อยสมุนไพรมะพร้าวชิ้นเดียวไปรายงานผลก็เพียงพอแล้ว

แน่นอนว่าก่อนที่ชู่มาน่าจะปรากฏตัวแผนนี้ไม่มีปัญหาใด แต่
ตอนนี้ชู่เพี้ยนจืดมีดวงสังหรณ์อันรุนแรงว่าเมื่อชู่มาน่ามาที่นี่จะต้อง
ทำลายงานของนางเป็นแน่

"ดูไปก่อนแล้วกัน นางน่าจะยังไม่รู้ว่าข้าก็คือชู่เพี้ยนจืด หากนาง
ไม่มาก่อวุ่น ข้าก็จะไม่ทำอะไรนาง แต่หากนางคิดหมายลงมือ ก็อย่าได้
โทษว่าข้าไม่เกรงใจ" ชู่เพี้ยนจืดแค้นเสียงกล่าว

โดยรวมนางวางใจชู่ป้ออ้วนอย่างเต็มที่ วันนั้นตอนที่นางกำราบ
ชู่มาน่าในถ้ำพันจิ้งจอก ชู่ป้ออ้วนก็ไม่ได้ขัดขวาง ทั้งสองช่วยนางด้วย
ส่วนหนึ่ง ทว่าหากเป็นชู่เทียนหาก็พูดยากแล้ว

ชู่ป้ออ้วนรู้ว่านางยังมีใจระแวงต่อชู่เทียนหว่า ซึ่งเรื่องนี้เขาเองก็
จนปัญญาจะแก้ไข แม้ในใจเขาเชื่อเสมอมาว่าท้ายที่สุดชู่เทียนหว่า
จะเลือกยืนอยู่ฝ่ายชู่เพี้ยนจืดก็ตามที่

ยังดีก่อนหน้านี้เขาไม่เคยแยมพรายความลับเรื่องฐานะของนางต่อ ชูเทียนหวา จริงอยู่ชูเทียนหวารู้สึกแปลกใจมากที่จู่ๆ เขาไปนับถือ เขียนใจประเสริฐอะไรนั้น ข้าไปเผยแพร่คำสอนแก่ชาวบ้านสามัญอย่าง กระตือรือร้น แต่สุดท้ายก็ถูกเขาอ้างเงใจว่าทำเพื่อตอบแทนบุญคุณที่นาง เคยช่วยชีวิต

ตอนนี้เขาก็ได้แต่สงบนิ่งรอดูเหตุเปลี่ยนแปลงเท่านั้น

ถ้าพันธกิจจอกสกุลชามีข้อห้ามอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือสมาชิกตระกูล สิบแปดมงกุฎทุกคนที่ออกไปเคลื่อนไหวนอกถ้าพันธกิจจอก หากไม่ได้ รับผิดชอบต่อ ห้ามบอกไว้หรือเปิดโปงฐานะของคนในตระกูลแก่คนนอก ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด หากไม่จะถูกมองเป็นคนทรยศของสกุลชู ทุกคน ในตระกูลจะร่วมกันสำเร็จโทษคนผู้นั้น

แม้ข้อห้ามจะว่าไว้เช่นนั้น แต่ด้วยบัลลังก์ประมุขและพลังวัตรชั่วชีวิต ของชูถึงหยวนล้วนเป็นสิ่งล่อใจอันยิ่งใหญ่ ผู้ใดก็มีอาจรับรองได้ว่าจะมีใครเล็งเห็นฝ่าฝืนข้อห้ามนี้หรือไม่

ดังนั้นความลับเรื่องฐานะของชูเพียนจื่อจึงยังคงระวางไว้สักหน่อย อย่าแพร่พรายออกไปจะเป็นการดีที่สุด

ภายหลังส่งชูป้ออวินจากไปแล้ว เป่ยหยวนหมิงแห่งตระกูลวานิช ก็ตั้งตัวหานอวีจื่อแห่งตระกูลเขียนขโมยมาเยื่อนนางถึงเรือนพัก

หานอวีจื่อที่ชูป้ออบลอมว่า 'อวีจื่อ' ก็เป็นศิษย์ใหม่ที่สอบเข้าวังศาสตร์ ในปีนี้เช่นกัน

ทันทีที่เห็นชูเพียนจื่อ เป่ยหยวนหมิงก็พรัลลมหายใจเฮือกใหญ่ชนิด

เกินเหตุเกินการพลางเอ่ยขึ้นว่า "ยังดีนะ ตอนที่ข่าวการเลื่อนขั้นของเจ้า กับพวกศิษย์พี่เจ็ง ศิษย์พี่ทัง ศิษย์พี่ปู้แป๋วสะดุ้งออกมา ชำนาญออกจาก บ้านกลับมาหาพี่มู่หลันที่วังศาสตร์นี้แล้ว ไม่เช่นนั้นบิดาข้ากับพวก ท่านอาห้ำต้องกันด่าข้าอย่างสาหัสเสียเทเสียนั่นอน ก็เห็นกันอยู่ว่าข้า ขยันหมั่นมาน้อยเสียเมื่อไร แต่ดันมีอัจฉริยะอย่างพวกเจ้าอยู่ด้วยเสียนี้ พอเปรียบกับพวกเจ้า ข้าก็แทบจะกลายเป็นทนายทอกตัญญูของสกุลเป็ย ไปทันที"

เขาพูดปนสะอื้นเล็กน้อยพลางเผยสีหน้าเจ็บช้ำที่เกิดมาอาภัพผิด ช่วงเวลา ทำเอาชู่เพียนจื่อกับพวกหลิวมู่ซบซันกันพักใหญ่

"ยินดีกับศิษย์พี่เป็ยที่เลื่อนสู่ขั้นชำระไขกระดูกแล้ว" ชู่เพียนจื่อยิ้ม กล่าว พรรสวรค์และความก้าวหน้าของเป็ยหยวนหมิงล้วนไม่เลวทีเดียว หากมิใช่เพราะพวกเจ็งเฮ้ออู่เก่งชนิดฝืนกฎธรรมชาติ เป็ยหยวนหมิงก็ ไม่ต้องกอดตันถึงขั้นนี้หรอก

ตั้งแต่ช่วงก่อนสอบวิชายุทธ์ของปีการศึกษาที่แล้ว เป็ยหยวนหมิง ก็กลับตระกูลไปเลื่อนขั้น ดังนั้นนางจึงแทบไม่ได้พบหน้าเขาเลย ทว่า มู่หลันเฮยถึงสถานการณ์ของเขาให้ฟังเป็นครั้งคราว ตอนนี้อย่างที่ได้พบกัน จึงไม่รู้รู้สึกเหมือนคนแปลกหน้าแต่อย่างใด

"เดิมทีข้าก็รู้สึกวุ่นวายใจอยู่หรอก แต่เจ้าดูสิ แม้แต่เจ้าหน่ออู่จื่อนี้ ก็อยู่ขั้นชำระไขกระดูกแล้ว ศิษย์พี่อย่างข้าจะอายุยิ่งนัก!" เป็ยหยวนหมิง ตบป้าหานอวู่จื่อสองที

หานอวู่จื่อเพียงแต่ยิ้มปากยิ้มชนิดๆ ไม่ได้เผยสีหน้ากระหึ่มได้ใจ สักเท่าใด

ซูเพียนจื่อจำได้ครั้งแรกที่พบหานอวี่จื่อนอกเมืองอยู่เยวี่ย ดูแล้วเขาเป็นเพียงหนุ่มน้อยธรรมดาที่เพิ่งจะย่างเท้าสู่ชั้นถอบรูป วันนี้ได้พบอีกครั้ง เขาถึงกับอยู่ชั้นซำระไซ้กระดูกแล้ว หากมิใช่ประสพโชคศัศจรรย์ ก็แปลว่าก่อนหน้านี้เขาเจตนาอำพรางพลังวัตร

คิดดูแล้วเดี่ยวเดี่ยวเยียนก็เหมือนกันมิใช่หรือ เพียงตัดผมสักหน่อยก็สามารถปิดบังผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วไปซึ่งมีพลังสายตาไม่ค่อยเฉียบคมได้จำนวนมาก การอำพรางพลังวัตรที่แท้จริงของตนเองช่างเป็นเรื่องที่ง่ายดายเสียนี้กระไร

หากมิใช่ตอนสอบเข้าเรียนจำเป็นต้องผ่านการทดสอบยืนยันคุณสมบัติและพลังฝีมือเสียก่อน คาดว่าหานอวี่จื่อก็คงไม่ปล่อยให้ลักษณะจำเพาะที่เด่นชัดอย่างเส้นผมนี้เปิดโปงพลังวัตรที่แท้จริงของเขาหรอก

"เอาละศิษย์พี่เป่ย์ ที่แท้ท่านมาเพื่อจะเป็นแขก หรือมาเพื่อจะร้องทุกข์กันแน่ ข้ารู้สึกว่าคุณที่ท่านสมควรไปหาที่สุดก็คือพวกศิษย์พี่เจิ้งต่างหาก ท่านเจาะจงวิ่งมาตัดพ้อต่อหน้าข้า เพราะเห็นข้ารังแกง่ายกว่าใครใช่หรือไม่เล่า" ซูเพียนจื่อพูดปนยิ้มเย้า

"ข้ากล้าเมื่อไรกัน หากไม่ใช่เพราะศิษย์น้องอวี่จื่อมาแล้ว ข้ามีหรือจะเป็นเพื่อนเขาตระเวนเดินเล่น ให้เขาได้ทำความรู้จักกับเหล่าศิษย์พี่ในวังศาสตร์" เป่ย์หยวนหมิงขยับตาให้ซูเพียนจื่อ

หานอวี่จื่อเป็นบุตรหลานตระกูลเซียนขโมย เขามาที่วังศาสตร์ย่อมไม่เผยชาติกำเนิดโดยง่าย ดังนั้นเป่ย์หยวนหมิงจึงมาเป็นคนกลางให้โดยเฉพาะ วันหน้าต่อให้หานอวี่จื่อกับซูเพียนจื่อสนิทกันมากหน่อย

ก็ไม่ถึงขั้นทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณบ๊อบบี้กะทันหัน

สำหรับบุตรหลานตระกูลวานิชแล้ว พระสวรงค์เชิงยุทธ์ยังคงเป็นเรื่องรอง ฝีมือในการดูแลคนและแก้สถานการณ์ต่างหากคือพื้นฐานที่ทำให้พวกเขารุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ด้วยรู้จักคำนึงถึงจุดยืนของผู้อื่นในทุกเรื่อง ใช้ความคิดที่เอาใจใส่และวิธีการที่ชาญฉลาดทำให้ผู้อื่นยากจะปฏิเสธพวกเขาได้ จึงไม่แปลกเลยที่พวกเขาจะเป็นที่ต้อนรับของทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรม

ซูเพียนจื่อคิดทบทวนรอบหนึ่งก็พบว่านอกจากตระกูลไสยเวท บุตรหลานคนสำคัญของห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายอธรรมถึงกับมีสี่คนมารวมพลกันที่เกาะเตียนเพ็ญแล้ว ช่างน่าสนุกเสียจริง

ตระกูลสิบแปดมงกุฎมีนาง ตระกูลจอมโจรมีจินฝอย ตระกูลเซียนขโมยมีหานอวี่จื่อ ตระกูลนักขามิเตียวเสวี่ยเยียน สี่คนครบขาไฟนกระจอกพอดีบพอดี

หลังจากได้พบปะท่านครูกับศิษย์ร่วมสำนักที่ปกติดค่อนข้างสนิทกันแล้ว พรึบตาก็ใกล้จะถึงวันเปิดเรียนอย่างเป็นทางการ

ในที่สุดเตียวเสวี่ยเยียนก็เลือกเรียนการทหารเป็นวิชาหลัก ศิษย์ใหม่ที่เพิ่งเข้าเรียนปีแรกสามารถเรียนวิชาหลักเพียงอย่างเดียวก่อนก็ได้ ซูเพียนจื่อจึงไปแจ้งท่านครูแม่แทนเตียวเสวี่ยเยียน ทั้งหาดำราพื้นฐานของวิชาการทหารหลายเล่มติดมือกลับมาให้อีกฝ่าย จากนั้นนางก็ไม่ได้ใส่ใจเด็กน้อยนี้อีก

เตียวเสวี่ยเยียนในช่วงนั้นนอกจากเฝ้าหาไร้มารยาทและไม่ไว้หน้า

ผู้อื่นเช่นเคย ก็ไม่ได้ทำอะไรอะไรที่เลยเกิดแต่อย่างใด

เดียวเสวี่ยเขียนเองก็รู้ว่าตอนนี้ตนอยู่ในกำมือของชูเพียนจื่อ ทุกคนข้างกายล้วนเชื่อมั่นว่าชูเพียนจื่อคือศิษย์ตัวอย่างผู้เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบไม่ว่าตนจะทำอะไรล้วนไม่มีทางสั้นคลอนภาพลักษณ์อันดีงามและฐานะอันสูงส่งของอีกฝ่าย ดังนั้นเดียวเสวี่ยเขียนจึงอดทนสงบใจรอคอยโอกาสเสียเลย

ภายหลังวังศาสตร์เปิดเรียนอย่างเป็นทางการมาได้ครึ่งเดือน เจ้าหิมะที่อยู่ในดอกขวีหมึกก็ส่งข่าวมาว่า...มันได้วาดแผนผังค่ายกลร้อยเขียนฉบับคร่าวๆ ตามข้อมูลที่มารฟ้าให้มา รวมทั้งตรวจทานกับมารฟ้าจนแน่ใจว่าไร้ข้อผิดพลาดแล้ว

เพียงนี้วก่ากำลังจะได้ปฏิบัติการแผนแผนนี้มารฟ้า ในใจชูเพียนจื่อก็แสนจะเคร่งเครียด ทว่านางก็ไม่กล้าประวิงเวลาต่อไป

ตอนนี้เงินเพียงเล็กน้อยสูงขึ้นเหนือสามัญสำเร็จแล้ว และกำลังจะออกจากการกักตนมาในไม่ช้า ส่วนเจิ้งเฮ่าอี้ก็ได้ยืนยันว่าจะกลับวังศาสตร์มาพร้อมกับจ้าววังภายในเดือนนี้ สามคนนี้ล้วนมิใช่บุคคลที่เรียบง่าย หากแผนอันน่าพิงฝันของนางถูกพวกเขาค้นพบเข้าล่ะก็ พวกเขาจะต้องขัดขวางนางทุกวิถีทางแน่

ดังนั้นนางจำเป็นต้องขวยจึงหะทำเรื่องนี้ก่อนที่พวกเขาจะกลับมาชูเพียนจื่อตัดสินใจเด็ดขาดแล้วก็ไม่ได้เอ่ยกับใครทั้งสิ้น อยู่ที่วังศาสตร์นางมีสิทธิ์จัดเวลาเรียนกับวันหยุดเองได้ ดังนั้นนางจึงบอกผู้อื่นเพียงว่าตนเองจะกักตนหลายวัน จากนั้นก็ลอบแปลงโฉมปลอมตัวออกไปจากเกาะเดือนเพ็ญ มุ่งหน้าสู่เกาะร้างแห่งหนึ่งที่อยู่ล่องหน้า

เป็นการลับ

แรกสุดนางปะปนขึ้นเรือสินค้าลำหนึ่งตรงท่าเรือ พอไปถึงเกาะเล็กแห่งหนึ่งในทะเลสาบดาวเดือนซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่ของชาวบ้านสามัญนางก็หยิบเรือเล็กที่เก็บอยู่ในดอกชวีหมีออกมาพายมุ่งไปยังเกาะเป้าหมาย

ทุกสิ่งทุกอย่างในวันนี้นางล้วนวางแผนไว้ก่อนแล้วอย่างละเอียดรอบด้าน รวมถึงติดต่อกบย่ำคลื่นชั้นสี่ที่รู้จักกันตัวนั้นตั้งแต่ตอนที่นางเพิ่งจะกลับถึงเกาะเดือนเพ็ญเมื่อครึ่งเดือนก่อน

เรือเล็กของนางแล่นไปถึงครึ่งทางก็พบกับย่ำคลื่นซึ่งคอยทำอยู่นานแล้ว ทันทีที่เห็นนาง มันก็รีบแหวกว่ายมาหาแล้วลากจูงเรือให้นางด้วยไม้ตรีอันเงาร้อน จนกระทั่งส่งนางไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว

ซูเฟียนจื่อหยิบสมุนไพรวิเศษชั้นสี่ต้นหนึ่งยื่นให้มันก่อนกล่าว "ข้าจะทดสอบค่ายกลที่มีอานุภาพแสนรุนแรงอยู่บนเกาะนี้ หากเจ้าไม่มีฤทธิ์ก็จงอย่าได้ขึ้นมา หากไม่เกิดปัญหาขึ้นข้ายังต้องไปช่วยเจ้าอีก รอจนทดสอบเสร็จเมื่อไรข้าจะจุดพลุสัญญาณที่นี่ เจ้าเห็นพลุสัญญาณแล้วก็ค่อยมารับข้า"

"ได้ๆ ไม่มีปัญหา!" กบย่ำคลื่นรับสมุนไพรวิเศษมา ก่อนจะสะบัดหัววิ่งแฉ่นไปอย่างระริ่นขึ้นบานยิง

สาวน้อยเห็นมันจากไปไกลแล้วค่อยปล่อยสัตว์อสูรในดอกชวีหมีออกมาทั้งหมด เว้นแต่ฝูงบินที่รั้งอยู่บนเกาะเดือนเพ็ญ สัตว์อสูรอีกเก้าตัวล้วนอยู่ที่นครบถ้วน

เกาะร้างแห่งนี้ซูเฟียนจื่อสืบข้อมูลมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว บนเกาะล้วนมีแต่หินผา อีกทั้งพื้นที่ก็ไม่ใหญ่นัก ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์อสูร

ในทะเลสาบจึงล้วนไม่ถูกตาต้องใจที่นี้สัก

ผิดกับซุเพื่อนจื่อซึ่งถูกใจเกาะนี้ก็ตรงที่มันไม่มีอะไรทั้งสิ้น ไม่น่าจะมีมนุษย์หรือสัตว์หรือสุรเผล่มาทำลายงานของนางกลางคัน

ไม่ทันไรพวกเจ้าโตอินทรีปีกมาสามพี่น้องก็สำรวจเกาะเล็กรอบหนึ่งจนทั่ว และยืนยันว่าบนนี้ไม่มีกระทั่งเงาภูตผีสักตนเดียว กระนั้นซุเพื่อนจื่อก็ยังปลดปล่อยกระแสนจิตเต็มกำลังออกไปสัมผัสคู่อีกรอบหนึ่งค่อยวางใจลงได้ในที่สุด

พอนางเพ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมี มารฟ้าซึ่งถูกปิดผนึกอยู่ในเสาหินคงได้ยินข่าวจากปากของพวกเจ้าหิมะแล้ว จึงชิงถามก่อนอย่างคึกคักโดยไม่รอให้นางเอ่ยปาก

"เตรียมการพร้อมแล้วสินะ"

จิตของซุเพื่อนจื่อวนอ้อมเสาหินเหล่านั้นหลายรอบก่อนตอบ "มิผิดเจ้าแน่ใจนะว่าขั้นตอนเหมือนที่เจ้าว่าไว้ แล้วก็...เรื่องที่ได้รับปากข้าด้วย..."

"ข้าถึงขั้นให้สัตย์สาบานมารเขียนไปแล้ว เจ้ายังมีอะไรไม่วางใจอีก" มารฟ้าได้พิกพื้นในช่วงที่ผ่านมา ทำให้จิตกล้าแข็งขึ้นไม่เบา อย่างน้อยระหว่างสื่อสารกับซุเพื่อนจื่อก็ไม่เซ่พูดแค่สองสามคำแล้วประคองตัวไม่ไหวเช่นนั้นอีก

"เจ้ากระปรีกระเป่าขึ้นไม่น้อยเลยนะ" ซุเพื่อนจื่อเจตนาพูดเนิบๆ ขณะที่เฝ้าใจลอบตื่นตัว

"ต้องขอบคุณที่สถานที่นี้ของเจ้าอุดมไปด้วยปราณพิเศษ หากไม่ก็ยากที่จิตของข้าจะทะลวงผ่านผนึกเสาหินที่น่าตายเหล่านี้" น้ำเสียงของมารฟ้าหยุดหิดอยู่บ้าง จากนั้นก็เริ่มไ้ฮ้อวดไม่หยุดปากว่าตนเองแข็งแรง

เพียงใด เขาจะทำให้ความปรารถนาของนางลุล่วงอย่างแน่นอน

ซูเฟียนจื่อจงใจล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยตัดสินใจเอ่ยตอบรับ "ตกลง
เจ้ารอประเดี๋ยว"

เหนือเกาะมีอินทรีปีกมายาสวมตัวบินวนเวียนสังเกตการณ์อยู่
ส่วนเจ้าหิมะก็บัญชาการเจ้าเจ็ดจำให้ตีกรอบระบุดำแห่งที่จะจัดวาง
เสานินตามแผนผังค่ายกลเรียบร้อยแล้ว

ซูเฟียนจื่อเพียงสะบัดมือ เสานินเก้าสิบเก้าต้นตลอดจนต้นสุดท้าย
ที่ยังไม่ได้ประกอบทั้งหมดก็ถูกย้ายออกจากดอกซวีหมี มาปรากฏอยู่บน
ที่โล่งด้านข้างกรอบพื้นที่ค่ายกล

จากนั้นเจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กก็เดินขึ้นหน้ามาวางเสานินคว่ำลง
ที่ละต้นตามตำแหน่งที่เจ้าหิมะระบุ

หมียักษ์ขั้นสี่ทั้งสองตัวต่างก็มีเรี่ยวแรงไม่สิ้นสุด แม้ได้ชื่อว่าอยู่
ขั้นสี่ ทว่าเอ่ยเฉพาะกำลังวังชากลับเทียบเท่าสัตว์สูรขั้นห้าแล้ว เสานิน
ขนาดมหึมาเหล่านั้นจึงไม่ต่างอะไรกับตะเกียบสำหรับพวกมัน ในเวลา
ไม่ถึงชั่วหนึ่งมื้ออาหาร พวกมันก็ทำภารกิจเสร็จสิ้น

เสียงเร่งเร้าอย่างลึงโลดปานคลุ้มคลั่งของมารฟ้าดังมาจากใน
เสานิน "เร็วๆ! ยังขาดอยู่อีกต้น อีกเพียงต้นเดียวก็ใช้ได้แล้ว"

ซูเฟียนจื่อสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกมือเป็นความหมายให้
เจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กร่วมมือกับเจ้าเจ็ดจำ ประกอบเสานินต้นสุดท้ายแล้ว
วางคว่ำตรงตำแหน่งว่างเพียงหนึ่งเดียวของแผนผังค่ายกล

ฟู! ฟู! ฟู!

ทันใดนั้นบนทะเลสาบดาวเดือนอันเงียบสงบก็บังเกิดลมกระโชกแรง

พยับเมฆที่ไม่รู้ว่าหอบมาจากแห่งไหน ไดพลันปกคลุมจนทั่วเกาะเล็ก
เปรี้ยว!

ซูเพื่อนจื่อยังไม่ทันตอบสนอง กลางผืนฟ้าก็มีอสนีสาวยิ่งใหญ่ผ่าลงมา
พร้อมด้วยเสียงและอากาศอันสะท้านขวัญ ทว่าน่าแปลกที่แสงอสนี
เพ็งจะฟาดมาถึงส่วนยอดไม้ก็จื่อของหมู่เสาหินก็สลายตัวไปอย่าง
น่าอัศจรรย์

"ฮ่าๆๆ..."

เสียงหัวเราะอันบ้าระห่ำเหิมเกริมของมารฟ้าดังกระหึ่มขึ้นเมฆ
เปรียบกับเสียงฟ้าคำรามแล้วยังก้องกังวานกว่าหลายส่วน

ซูเพื่อนจื่อรีบเรียกสัตว์อสูรทั้งหมดถอยมาประชิดหลังนาง ตั้งใจว่า
หากสถานการณ์ไม่ถูกต้องก็จะเก็บพวกมันเข้าดอกชวีเหมินทันที

สายฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่กลางอากาศ อสนีबाटที่ยิ่งรุนแรงน่าพรันพรึง
สายแล้วสายเล่าผ่าตรงลงมาเหนือค่ายกลร้อยเขียนไม่หยุดยั้ง ทว่า
ทุกครั้งล้วนสลายไปเมื่อถึงตำแหน่งส่วนยอดไม้ก็จื่อของค่ายกล

"มาสิ! มาเลย! ฟาดมาให้แรงยิ่งกว่านี้! ถล่มค่ายกลที่บัดขบ
นำตายนี้ให้แหลกเป็นซาก! ปั่นเสี้ยนให้เป็นจุน!" เสียงของมารฟ้าทั้งฮึกเหิม
ทั้งบ้าคลั่ง

พร้อมกับเสียงคำรามของเขา ซูเพื่อนจื่อเห็นชัดเจนดาดว่าไม้แต่้มแสง
เล็ก ๆ ทีละแต่้มค่อยๆ ผุดออกมาจากเสาหินยักษ์ทั้งหนึ่งร้อยต้น ก่อนจะ
ถอยละล่องไปสู่ที่โล่งขนาดกว้างยาวหนึ่งจั้งซึ่งอยู่ใจกลางของค่ายกล
ดูราวกับหิ่งห้อยนับไม่ถ้วนกำลังชุมนุมกัน

ตอนนี้ละแวกเกาะเล็กประหนึ่งวันสิ้นพิภพจะมาเยือน ฟ้าดิน

ดำทะมึนไปทั่วบริเวณ มีเพียงสายฟ้าแปลบปลามที่กรีดทำลายความมืดมิด เป็นครั้งคราว ท่ามกลางวายุคลั่งอสนีภระหน้า เกาะเล็กคล้ายจะถูกฉีกกระชากแล้วถูกกลืนกินในอึดใจถัดไป

ขณะเดียวกันน้ำทะเลสาบก็ถาโถมพอลิกลดลงถูกแผดเผาจนเดือดพล่าน คลื่นยักษ์ที่สูงหลายจั้งกำลังโหมซัดโชดหินเลียบชายฝั่งเกาะเล็กอย่างหนักหน่วงลูกแล้วลูกเล่า ภาพเหตุการณ์ชวนหวั่นหวาดถึงขีดสุด

ทว่าซูเพียนจือที่ยืนอยู่ท่ามกลางพายุกลับมองดูภาพอันน่าครั่นคร้ามนี้ อย่างเยือกเย็นจนแทบจะเฉยชา เมื่อมาถึงช่วงเวลาที่น่าจะไม่รู้สึกหวาดกลัวอีกต่อไปแล้ว

ในเมื่อนางไม่มีหนทางให้หันหลังกลับ หวาดกลัวไปแล้วยังจะมีประโยชน์อันใดเล่า นางรู้ดีต่อให้ตอนนี้ตนเองสำนึกเสียใจก็ไม่ทันกาลแล้ว สถานการณ์ที่มารฟ้าอุบัติสูได้ห้ำหั่นจะไม่อะไรเปลี่ยนแปลง ดังนั้นความหวังเพียงหนึ่งเดียวก็คือนางสามารถผนึกมารฟ้าเข้าสู่กำไลแขนเจ็ดดาราไปอีกครั้ง ให้เขาตกอยู่ใต้บัญชาของนางนับแต่บัดนี้ไป

ซูเพียนจือถึงกับยังมีแก๊ใจไปขบคิด... น่ากลัวว่าความเคลื่อนไหวที่ใหญ่โตเพียงนี้อาจชักนำยอดฝีมือมาจำนวนหนึ่ง อีกเดียวปิดผนึกมารฟ้าสำเร็จแล้วนางต้องรีบไปจากที่นี่โดยด่วน ไม่เช่นนั้นหากถูกผู้อื่นพบเห็นเข้า นางก็จะชี้แจงยากแล้ว

สาวน้อยเชื่อมั่นว่าตนอยู่ลึกๆ ว่าตนเองจะทำสำเร็จ และต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น!

อสนีจากผืนฟ้าคล้ายไม่เคยยุติสักชั่วขณะเดียว แต่ัมแสงเล็กๆ สิ้นน้ำเงินที่ลอยออกมาจากเสานินนั้นแม้แสงซีดหม่น ทว่าภายใต้สายฟ้า

อันรุนแรงก็ยังคงเห็นได้แจ่มชัด

พวกมันรวมตัวกันที่ใจกลางของค่ายกล ก่อนจะค่อยๆ ผนวงรวม เป็นกลุ่มแสงกลุ่มเดียว ขณะที่แแต่มีแสงเล็กๆ สมทบกันไม่หยุดยั้ง รัศมี ของกลุ่มแสงก็เปลี่ยนเป็นเรืองสว่างขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแปรสภาพเป็น เปลวไฟสีน้ำเงินที่ลุกโพลงโลดเต้นกลุ่มหนึ่ง

รูปทรงของเปลวไฟแปรเปลี่ยนอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดก็รวมตัว ออกมาเป็นร่างมนุษย์ที่สมบูรณ์ตามลำดับ แม้แต่เค้าโครงของเครื่องหน้า ก็ค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้นด้วย

นั่นเป็นบุรุษวัยกลางคนที่แลดูหล่อเหลาเหนือสามัญผู้หนึ่ง เขาโบก สองแขนพลงแหงนหน้าหัวเราะขึ้นฟ้าอย่างบ้าระห่ำ ท่าทางราวกับ เสียสติไปแล้ว

นี่คงจะเป็นมารฟ้าสินะ *ไม่รู้ว่พลังฝีมือของเขาเป็นเช่นไร*
ว่ากันว่าต่อให้เป็นมารฟ้าที่อ่อนด้อยที่สุด ก็ยังเก่งกาจกว่ามนุษย์
ที่เรียกกันว่าผู้แข็งแกร่งแถวหน้าหลายชุนนั้ก!

ซูเฟียนจื่อสูบได้กำไลแขนเจ็ดดาราที่สวมอยู่บนแขน ก่อนจะยกมือ เก็บสัตว์อสูรที่ใจสั้นกระวนกระวายอยู่ด้านหลังของนางเข้าสู่ดอกชวีหนี ไปทั้งหมด

นางไม่รู้ว่าการเผชิญหน้ากับมารฟ้าถัดจากนี้จะมีอันตรายอย่างไรบ้าง ดังนั้นให้เหล่าสัตว์อสูรไปอยู่ในดอกชวีหนีมาก่อน ย่อมจะปลอดภัยกว่า ยืนอยู่ข้างหลังนางมาก

หากเป็นคู่ต่อสู้ประเภทเดียวกัน ซูเฟียนจื่อยังจะให้พวกมันรุกขึ้นหน้า ไปตะลุมบอนต่อสู้กัน ทว่านี่คือมารฟ้า...ก็ล้มไปเสียเถอะ ขึ้นให้พวกมัน

ไปก็เท่ากับรันทาที่ตาย

นางนับจำนวนอสที่ที่ฟาดใส่ค่ายกลร้อยเขียนอยู่ในใจ จนกระทั่ง
ถึงสายที่เก้าสิบเก้าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

น่าจะใกล้ถึงเวลาแล้ว!

ซูเพียนจื่อเตือนผีเสื้อซ่อนฟ้าให้เตรียมตัวอยู่ทุกเมื่อ ขณะที่สองมือ
ในแขนเสื้อนางกำเป็นหมัดแน่น รอคอยการมาถึงของช่วงขณะอันสำคัญ
ที่สุดนั้น

เบรียง!

เมื่ออสนี้สายที่หนึ่งร้อยกริดทำลายความมืดมิด ในที่สุดปรากฏ
ไร้สภาพที่อยู่เหนือค่ายกลร้อยเขียนก็ไม่อาจค้างจนไหว พริบตาที่อสนี้
ผ่าลงมาจึงพังทลายโดยสิ้นเชิง ส่งผลให้เสาหินยักษ์หนึ่งร้อยตันของ
ค่ายกลแปรสภาพเป็นผุยผงโดยพร้อมเพรียงแล้วปลิวพุ่งไปทั่วทิศ

พลังคุกคามอันกล้าแข็งถึงขั้นทำให้หายใจติดขัดนั้นพรั่งพรูออกมา
ทันใด ซูเพียนจื่อถึงกับสั่นสะท้านไปทั้งตัว ไอหนาวยะเยือกอันรุนแรงพลัน
ห่อหุ้มร่างกายของนางไว้ นางพบว่าแม้แต่จะกะพริบตาสักครั้งก็ไม่อาจ
ทำได้แล้ว กระทั่งลมปราณในร่างกายก็ยิ่งถูกพลังคุกคามอันชวนสะพรึงขุมนี้
ฉีกแฉีก

ความรู้สึกที่คล้ายคลึงกันนี้เคยเกิดขึ้นขณะเผชิญหน้ากับหลัวซา
เป็นครั้งแรก ทว่าหนั้นรุนแรงกว่ามากมายนัก ซูเพียนจื่อรู้สึกเหมือนจิต
รับรู้ของตนก็เริ่มเลือนรางลงเช่นกัน

แยแล้ว! หากแม้กระทั่งจิตก็ถูกควบคุมไปด้วย นางยังจะเหลือ
ต้นทุนอะไรไปต่อกรกับมารฟ้าอีกเล่า

เงาร่างที่ลุกโผลงด้วยเปลวไฟสีน้ำเงินเบียงวูบออกมาจากกลุ่มมฤตี
ที่เคลื่อนฟ้า ก่อนจะพลันร่อนลงตรงจุดที่ห่างจากเบื้องหน้านางเพียง
ครึ่งจั้ง

"ถึงกับเป็นคนงามตัวน้อยที่มีกายทิพย์ไม่วัดมณะเขี้ยวหรือนี้ ฮ่าๆ!
ดวงของข้าไม่เลวเลยจริงๆ! น่าเสียดายหนอน่าเสียดาย ชั่วชีวิตนี้เจ้าไม่มี
โอกาสได้บอกความปรารถนาทั้งสามออกมาเสียแล้ว แต่เจ้าวางใจได้
ข้าจะไม่ให้เจ้าขาดทุนหรอก! รอไว้ข้ากลายเป็นเจ้าของร่างกายนี้ของเจ้า
แล้ว ข้าจะให้มันเป็นผู้กุมชะตาได้หัล้า! เป็นประมุขเหนือหัวของมนุษย์
ที่ต่ำต้อยทั้งปวง!"

千王之凰 5
Qian Wang Zhi Huang 5

ผู้เป็นหนึ่งในนี้ได้หล้า... คือข้าผู้เดียว 5
เอ่อเหมย เขียน
ถั่งเจวียน แปด

จำนวน 456 หน้า
ราคา 369 บาท

千王之凰 Vol. 05

Original story and characters created and copyright © Author: 峨囁 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2730-1

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801
editor@jamsai.com
www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3
www.naiin.com

ซูเพียนจื่อมันใจมาตลอดว่าจะไม่มีใครในสกุลซูลงมือทำการกิจได้สำเร็จ
จนกระทั่งวันที่พบซูมันมันในวังศาลธรรม...
หากนางยังเข้าไปหนึ่งก้าวก็ไม่มีทางให้ทอยกลับแล้ว!
แต่การจะให้นางตัดสินใจโดยฉับพลันก็ดีสิกรึเปล่าประจำตระกูลของ ‘สหาย’ ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย
ไหนนางยังจะต้องเข้ารับการศึกษาระหว่างมนุษย์กับอสูรทะเลอีก
คนเดียวหัวเดียวแต่ต้องคิดเรื่องนับร้อยเช่นนี้ ช่างไม่ใช่เรื่องง่ายตายเลย
ยิ่งโชคที่มีพวกเจิ้งเฮ่าฮี้ซึ่งเรียกได้ว่า ‘คอยอยู่เคียงข้าง’
และกองทัพสัตว์อสูรของนางที่พึ่งพาได้เสมอคอยช่วยเหลือ
ซูเพียนจื่อจึงเกือบจะอยู่รอดปลอดภัยอย่างสบายใจแล้ว
กว่าในวันที่นางพบศพของศิษย์วังศาลธรรมพูนนั้นก็ทำให้นางเสียใจยิ่ง
รู้ทั้งรู้ว่าพวกเขาไม่มีพลังฝีมือไม่เพียงพอ
นางกลับปล่อยให้พวกเขาไปเพิกเฉยระตามรร
ผู้คนต้องล้มตายมากมายเช่นนี้เป็นเพราะนางไม่หรือ!

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พวงกว่ารัก
ISBN 978-616-06-2730-1

9 786160 627301

ราคา 369 บาท

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com